

Minningarorð um ommu mína Miu

Hósdagin 18 januar 2018, andaðist Mi-omman 91 ára gomul á Lágargarði í Havn.

Eg var farin á Lágargarð at siga ommu míni farvæl, áðrenn eg skuldi til skips, hetta var nakað, sum eg havi gjørt øll árin, eg havi siglt, og plagdi Mi-omman at verða glað um hetta.

Hesa ferð kendi eg á mær, at hetta nokk varð tann seinasta ferðin, at vit søgdu farvæl, hvør við annan, Mi-omman var viknað nokkso nógv eftir jólini, og hevði hon eisini júst havt lugnabruna, so hon var ikki so væl fyri.

Eg prátaði við Mi-ommuna og fortaldi henni ymiskt, eitt nú at eg hevði verið og vitjað Jens abban í Sandvík, og at hann hevði takkað nei til eitt pláss á ellisheimi, og heldur vildi verða heima. Mi-omman smíltist, og eg kendi á henni, at hevði hon kunnað, so hevði hon eisini verið heima í Brekkugøtu, har hon hevur búleikast tey farnu nógvu árin.

Mi-omman fekk ikki tosa nakað sum so, men vit høvdu eina góða løtu saman, og so koma fastir mín Armgarð eisini inn á kamarið. Vit komu at tosa um hárið hjá Mi-ommuni, at tað var eitt sindur frísut, og Armgarð greiddi henni, Mi-omman hevði altíð so pent svart hár, og gekk hon høgt uppí, at tað altíð var pent og nýgjørt.

Beint eftir hetta, varð Mi-omman illa fyri, og Armgarð sendi boð eftir sjúkrasystirini, sum kom á kamarið og staðfesti, at nú orkaði Mi-omman ikki meira.

Armgarð helt í hondini hjá Mi-ommuni, sum síðani lat eyguni aftur, og gav upp andan. Tað var ein góð løta, og var tað gott hjá henni at sleppa heim til Jesus pápan,

sum hevur ein bústað til reiðar til okkum, tá ið lótan er komin til tess.

Eg var einkarommusonur hjá Miu, og hevur hon øll árin verið so sera góð við meg. Eg havi altíð kent meg sera væl saman við henni, og hava tað verið nógvar góðar lótur heima í Brekkugøtu.

Eg kann gott siga, at Mi-omman var ikki sum aðrar ommur, hon var so deiliga líkatil og var so umfevnadi, og lótt at tosa við.

Eg minnst, at tá ið eg gekk í 8. flokki í Kommunuskúlanum, plagdi eg og nakrir vinmenn altíð at fara niðan til Mi-ommuna at hyggja eftir Wrestling, sum var í sjónvarpinum. Hetta var í skúlatíð, men onki legði Mi-omman í tað, hon helt bara, at tað var hugnaligt at fáa

okkum inn. Hon bjóðaði kaffi og sigarettir, vit máttu endiliga roykja, tað var onki problem heima hjá henni, hon spurdi heldur ikki, hví vit ikki vóru í skúla, helt bara, at tað var dejligt at fáa okkum inn.

Minnist eisini, at eg plagdi at fáa Mi-ommuna at skriva undir onkrar lepar, um at eg ikki hevði verið í skúla, tí at eg hevði verið sjúkur osfr. - tá hevði eg verið og spælt tennis í skúlatíðini, hon spurdi ikki eftir hví og hvat, men skrivaði bara undir.

Mi-omman dugdi væl at matgerða, og gekk eg heim til hana alla framhaldsdeildina at fáa mær døgurða, tað var luksus at fáa døgurða, ístaðin fyri at sita og eta ein turran matpakka í skúlanum.

Onkuntíð plagdi eg at sova heima í Brekkugøtu, og tað sum eg minnst var, at Akka abbin plagdi at biðja faðir vár um kvøldarnar, áðrenn eg fór í song, og so minnst eg aftur á við gleði, tá ið eg var vaknaður, og Mi-omman bjóðaði ristað loafbreyð við smøri og krukkulivurpostej. Tað sum var so serligt við hesum var mátin, sum Mi-omman smurdi breyðið, tað var eitt tjúkt lag av smøri á, og eitt enn tjykri lag av livurpostej, og so bleiv hon við at rista og smyrja, til eg hevði fingið nokk, líkamikið um eg so át 2 ella 8 flisar, har bleiv ristað og smurt við gleði.

Nakrar av mest hugnaligu lóttunum í Brekkugøtu, vóru at sita saman við Mi-ommuni og roykja í tí lítlu stovuni. Stovan er kanska einar fyra fermetrar stór, og hurðin inn í størri stovuna var afturlatin, har sótu vit so og royktu og drukku kaffi, eg sat við mínum balli og Mi-omman við hennara serutt, tað var tjúkt í royki, júst

sum tað átti at vera, og líkasum tað plagdi at vera, tá ið hon og Akka abbin sótu og royktu. Eg fari altíð at minnst aftur á, hvussu hugnaligt tað var at sita har saman við teimum, sigarett, serutt og pípuroykur alt samanvart, og onki tos um, hvussu ósunt og farligt hetta var, nei her var nógdsemi og gleði um at kunna njóta eina løtu saman.

Tá ið eg fyri nøkrum árum síðani byrja at leggja av at roykja, minnst eg, hvussu keðiligt Mi-omman helt hetta vera, henni dámdi allarbest, tá ið eg roykti, og eg kann flenna fyri meg sjálvan, nú eg siti og hugsu um, hvussu glað hon var, tá ið eg byrjaði aftur at roykja, hon plagdi at siga við konu mína Jonnu "Oy- Jesus sum tað er deiligt, at Jens Heri er farin at roykja aftur "

Nú eg siti og hugsu aftur á árin saman við Mi-ommuni, er nógv, sum rennur mær til hugs, men tað eru tær smáu lóttarnar, sum standa fremst í huganum, serliga fyrrnevndu kaffimunnar í Brekkugøtu.

Nú tá ið eg komi heim hesa ferð, er ongin Mi-omma, og tað fer at kennast løgið, tað er ongin roykur í lítlu stovuni í Brekkugøtu, og ongin at vitja á Lágargarði.

Eg fari við hesum fáu orðum, at lýsa frið yvir Mi-ommuna og takka henni fyri lóttarnar, sum okkum untust saman, tað var so ómetaliga hugnaligt og fjálgt, og eg veit, at vit fara at síggjast aftur ein dag. Eg skal lova tær, at vit tá skulu fara at fáa okkum ein guv saman, og mann ikki eisini, vit kunnu fáa okkum eitt glas av Bristol cream sherry.

Vit síggjast góða Mi-omman

Ommusonur tín Jens Heri

Minningarorð um mín góða vin Leo Clothier

Ein góðan morgun í september í fjør sótu konan, dóttirin og eg í køkinum. Klokkan var 7.00, so vit hoyrdu útvarpið. Fyrstu tíðindini eru, at skipið "Mykines" og føroyskur bátur høvdu verið fyri samanstoyti. Tann føroyski báturin var sokkin, og ein maður var ikki afturíafturkomin. Hendingin var farin fram í Skopunarfirði.

Tað fyrsta, eg sigi, er: "Leo og Palli eru vestanfyri við kalvalínu; bara tað ikki eru teir!" Men útvarpið hevði jú sagt, at tað var ein føroyskur bátur, og teir vóru ikki einum føroyskum báti. Teir vóru í einum íslenskum glastrevjabáti, so hetta kundi ikki vera teir.

Eg fór so oman í Vágsbotn sum vanligt, og eg var júst komin úr bilinum, nú rópar ein kona úr einum bili so hart á meg. Eg vendi mær á og sá, hvør konan var. Eg visti við tað sama, hvat hon fór at siga: Tað vóru júst vinmenninir hjá mær, ið høvdu verið fyri vanlukkuni, og tað var Leo, ið ikki var afturfunnin.

Eg fataði tað illa. Nei, hatta kundi ikki bera til. Eg hevði jú tosað við báðar, beint áðrenn teir fóru. Ja, Leo spurdi enntá, um eg hevði hug at koma við, men eg bar meg undan. Dagurin, - hesin og teir komandi vóru ringir at koma ígjøgnum. Men takið

mátti takast. Fyrst út til familjuna hjá Leo. Ein og hvør kann hugsu, hvussu stóðan var har, men enn eina ferð sá eg, hvussu sterk føroysk konufólk eru, tá ið harðast leikar á: Fróða, kona Leo, var kletturin hjá øllum, nú tað breyt í bæði borð.

Leo og eg vóru so sera góðir vinmenn. Høvdu so nógv saman: Harutúrar, hvønn sunnudag í 12 ár biltúr saman við hvør øðrum, - og so alt, ið fylgir við vinalagi. Ikki minst gott og stuttligt høvdu vit tað á einum túri, vit gjørdur til Skotland, - vit

báðir og konurnar. Tá ið vit nærkaðust Borðuni á veg heim við "Norrønu", bjóðaðu tey bæði ein kaffimunn. Tá takkaði Leo okkum so miriliga fyri ein hin besta túrin, tey høvdu verið. Soleiðis var Leo! Ongantið bangin fyri at siga tøkk, um onkur gjørdi honum ella hansara ein beina. Hvørja einastu ferð vit høvdu verið til okkurt saman, so endaði hann við at siga: "Heilsa mær Thoruni (konu míni). Og tá ið hon var vorðin sjúk, vísti hann enn meira, hvussu góður hann var við hana.

Leo var so sera dugnaligur í sínum dagliga yrki, ið var at fáast við maskinur - og fólk. Tað hoyrði eg so ógvuliga ofta. Ikki minst frá John Petersen hjá J&K, ið var ein sera góður vinmaður Leo. Leo fekk mestsum alt at bera til. Hann leitaði altíð eftir loysnum, - og ikki trupulleikum. Hann gekk ongantið við til hálvar loysnir, - og hansara partur lá aldrin eftir. Var ein krani ella dumlpári ella okkurt annað, ið kundi verða vandamikið, um tað ikki varð 100% í lagi, so nyttaði einki at royna at sleppa uppum, har garðurin var lægstur. Tá var hann óvirkilgur.

Eitt tað besta, hann visti, var at vera á floti við vinmanninum, Palla á Dul. Serliga við kalvalínu, ið teir gjørdur rættiliga nógvar burturúr. Og sigast má, at væl lá fyri. Ofta,

ja, sum oftast, komu teir aftur við veiði. Túrarnar á Norðhavinum hoyrdu vit ofta um í bilinum sunnumorgnar.

Nú høvdu teir glett seg til seinasta kalvatúrinn. Løgið var tað, men Leo segði, ikki bert við meg, men onnur eisini, at hetta var møguliga seinasti kalvatúrurinn. Leo var vorðin sjúk av krabbameini, men tað bar hann, sum næstan bara hann kundi bera: Gramdi seg ongantið, men visti nokk, hvønn veg tað bar. At hann so doyði á sínum seinasta kalvatúri, var so skepnan. Góð ella ring.

Leo var familjumaður sum fáur. Børnini og ikki minst abbaðørnini vóru gimsteinar hansara í lívinum. Ikki ein dagur gekk, uttan hann tosaði um síni nærmastu.

Missurin hjá tykkum, Fróðu, børnunum, abbaðørnunum og øllum tykkara, er stórir. Men minnini eiga tit.

Palli, missurin hjá tær er ikki gloymdur. Men tak tær góðu lóttarnar, tit báðir høvdu saman, víðari í lívið.

Tøkk fái familjan fyri minningarhaldið í Vesturkirkjuni, har so mong fingur sagt farvæl so virðiliga sum sjáldan sagt áður. Tú ert farin, Leo, men ikki gloymdur.

Friður veri við minninum um mín góða vin, Leo Clothier.

Jørleif